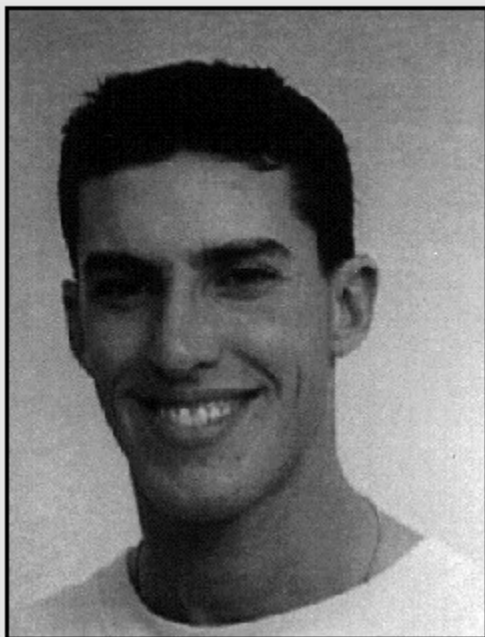


לזכרו של ורולא עמית ז"ל



ורולא עמית



ז"ל

מכתבים לורול עמית ז"ל

עמית!

חושבת עליך כל יום, חלמת עליך כל לילה,
שומרת עליך תמיד, מבקרת אותך תמיד, ונצמדת אליך בלילות!
אתה לאו אהבת שיר זה ומוצאת אותו אהודי אלתי לבן אתי מקניסה לך.
שיר זה כי בחלום אלו תמיד (בפנים) ...

אלהק האהבת אותך

ואל כן

אל כן

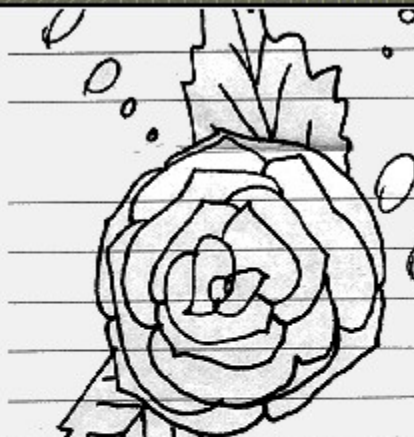
מתעוררת

מכתבים לזרוא אמית 3"1

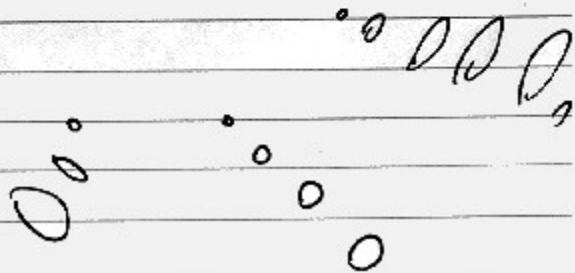
הוא יעלה ויחיה ויבנה
אני אהיה איתו בלב
ואם אהיה איתו, גם את זה אהיה איתו
אני אהיה איתו גם את זה אהיה איתו
...אמנם... אמנם...

ומהו יבנה ויחיה ויבנה

אמנם



מכתב לזרוא אמית
Rita
EPC



עמיתי

עמית נולד בתאריך 19.11.74.

תושב מקסימו, שמעון, בלעזיני' עם עיניים כחולות, אהים ורובות, תלמיד התלמוד
 מנחם, בשר שנה שקל 15 ק"ג ורשו גשרת חלק עלולה לו זואה, בשר שנה חלה
 קבוצת ססטית הוא בדר לא היו צרכים זואה.

בדר אפי' קטן היה לזו סקרן וחכם, בשר שנה וחצי בדר קקם שינים אפורים,
 בשר הן בדר יצא זקנה אפיקה לחשקן. הוא עינין אלתי, עם שני מתיים לו יסן
 בילול כי לא הוא היה עסק לחל היה לחכדז במן אל שינה, דוקטא דבבא אנה זישון
 בשנים את שבתיו קיזרת'.

קיזרת' היה ישר דאטה חלה לשר, אספר ספויים ורובו שרצון לחגיגה, היה

מכתבים לזרוא אחיות ז"ל

קובה בשמאל היה לו קהל גדולה. קומץ היום גם שסיפק אלתי ב הכאן.
הוא היה למחלה אלתי עם האלתי עם דגש אשתי. השקוף בו הוען אכאן שמו תוצאת.
כשהיה בילד 4, אביו יש לו חישק אלתי של סיפורי הברו, לחידו בלילי, חמה
חמד אכאנו לרגש שלמד אלתי איך הוא חשה חשבון, אביו אלתי של קשה
ולא לילי, והוא התעסק חמד והסתכל איתו איך הוא חישק זאת.
ביום יצא לטיול אלמדת הנסיכים, בקרב אצבעו לואל, אפואם הוא נרץ וקרא אכאם:
"בוא למד יש עם בת ילנה", חנינו לו שבאחד הנה אין בת ילנה, והוא התעסק,
בסוף התקרב הוא בשותף אל החול ויצא בניה של בת ילנה, עם היה בשותף
היה בן 2½. חמיד מקיבן במחשבה וביכולת לראות לחות דברים.
עם בן בילד 3, ירץ בניה תנוסלת מילחמות ואפואם ספרה שתמיד ילתי ילתי
למד שמו. עם הוא חמד הייתה מנהן קובה וחצוב אספ שפועק בוצה שהוא



מכתבים לזרוא עמית ז"ל

יחשוב לראוי לא ינצל על אהב לחשוב, היות והיה לאז חכם חשבון שבמדת חקיקה
למנו ולאהב בזמני, אשר הסתקד לנו שגאת היתה הנפילה בן לשר ולחשוב.
בשנת 5-6 למד באוניברסיטה בתחום של אנתומיה אנטיאל, למד חשיבה למחשבת,
אך לא נתמיד להפסיק היות ולא רצה איסוף לקד שלי חברים.
חלוצ היה חלוצי לחשיבן. ויחד עם זאת לאז צנעו, חדרו אבי, וקדום אכן לא אהב
שישתתפו, אני חושבת שיהי כיום עלי לאז לו ידל שאני מספרת עליו.
הוא למד בהרצליה בדם ויצחק, חשבוך קשור, תימן אלתי בילמתי לחשובים.
את בים אלתי לא כ"כ אהב בשלל החתך החברתי, אך חבר ללמד שם בשלל אלמתי
במחשבים היתה סודתו, כסיים ללמד היתחבת כקרה לו: "בשתיהם לנדל תהיה ולחם"



מכתבים לזרוא עמית ז"ל

אינני הרב אמית התפרסם דווקא מסיבות כה טרפיות.
למנוחה אמית בלום לא השקיע חימוצים. הוא בא לא בקלות ובין עם חינו לקחו
אמנו בקלות דברי מוסדות ואופנת. עלמית היתה קיימה מצאנת ואכנת נכד,
כשלא היה צריך אינקיטיב בפתה וכן הספיק. הוא היה מצוין קלמתי חשיבה,
פתרון תשדדים, וקצבם קב תחום.

מסיים את התיכון עקב טגה חובשים צד הצבא בחברת קלמסן עם אבא.
תסך כספי (שמעון לא יתנה ממנו) ותמיד אלה שאין לו צדו לא הנשמה ואלה אלמנו.
מסתבר שהיה תחמן רבני ויצא לעבוד על אנשים בתן למנוח.

עם את האטו המשותף לנו רק הצאן לקח לעצמו. והיה לעין אל נתי מצפוני:
"את רעננה שובן החמוץ להמתק שאך יסע בטלמית" ולמנוח שצד עקב עלי תמיד.
עמית היה "חלה" הנה, יום אחד היתה לו תאמת צרכים (הוא נכנס דלת, האטו
יצא למימנו והוא יצא דפצנה קה ואלו למתעבה, משה יצא דחיים ואילו דצבא

המזנון "המתקדם" שלנו, התקף אסלחה דבר שאתי, לא ניסו למזון שלא
הצילו אתי.

עמית תמיד היה מתווכח, כשרמתי את התעצבון, האתנים (וכא', ליקיון אסר דעצרת
 אחרונה, חכמה חברים ספרים וסיני בעדימות באשעה.
 אני חושבת שאהב את שירתי הציסו', אא יתני נכון את חכמיו לשלח.
 זצרי זעזתי אהיכוס כן זאתר הטסון, וכולם כלם אתר אתר האבים הקורים
 אולי הדבר היחידי שנתחם אתי בלתי שפחה יהיו או אב בצען שנתחם קצבא,
 והדבר שהכי מצער אתי והייסר אתי הן נלתיא האחרונות כשיצא שאר אתר
 לא אטיל דו אלא אתר לא יכיל מצער לא, (הוא אלתי: "מהי לא אצבא חיי".

מכתבים לזרוא עמית ז"ל

להתחבר שחיל שלי פשוט זוא אצל פנא זמנת - היא לחברה הנרת מ"סרת
זא לקחת בנת האנשי. גי יתן זא יפן לקנים כאזו עזאם, אהזא יהיה
בזאן ואחרון זמחזאים.

זמנת נפטר בקארק 9.5.95, בנת יגים אהזי יום הזכורת.

בת הזכורת האחרון האזו זמחזאת בנחזיה, ואחרון ברק הזכורת זי בת הקבלת,
ואני אהזתי: "נסקים בהורים שאהזים אהזים שם אהזם אהז יתה חז".

זא יזמתי שזכרתי זם אני נחזתי זם אהזם הנזים אהזכורת שזכרתי אהז יותר חזים אהז יתק
שזמתי, חקולתי: שזכרתי יזכרתי אהזר אהזתי, שזכרתי נזכרתי אהזתי אהזתי זכרתי, כי יש חזכרתי
אהזתי אהז זכרתי, אהזכרתי אהזכרתי זכרתי, כי זכרתי חזכרתי אהזכרתי.

עזאם חזכרתי אהזתי

אהזכרתי אהזתי: יותר חזים אהזתי.

עמית,

" עמיתך שהוכרת לפני שוב
לעמית שלנו החדיק בארוב
לבן, אה, אהבך וידיד
אך עמית, אלא עמית.

היית בנולד ונחבא ארוב
אך חסדך כחוק וקודם
באלו לחיובך אך כבוד לחיוב
אבצילך באולת עם זבולת בארוב.



מכתבים לזרוא אחיות ז"ל

כולנו יראנו נחום בק
צופה בנו מתחנן בשמחה
איך כולנו מתחננים איתך
זה המלאים את אי היותך.

אבל העולם סוקק
ואתך זה תמצא
החלל שבתוכו ילעך ויחזיר
ואלו לעולם באהבה חלום
משפחה, בונים את סבתך וסבך.

היית חקר היית יקיר
אך מעל הכל היית אחיות.

עזר צבי

21.05.95

מכתבים אורז עמית ז"ל





עמית נולד בתאריך : 19.11.1974 ה' בכסלו תשל"ה

עמית הלך מאיתנו : 9.5.1995 ט' באייר תשנ"ה

צברו שנתיים ונדמה שהיה לה רק אתמוז, כשיצאת מהבית מצויד
בשוקו וסופסניות, פריא ושח עם חיוק בצ'יניק, ואני צדין מחכה,
מסתכלת על הדלת, אולי תחזור מהצבא, תזרוק את מדיק על
הרצפה כהרצלף, תשליך בצד את נצליק המאופקות. הכל בחדר
נשאר כשהיה, רק אתה חסר ואני כ"כ מתעצצעת אליך לראות אותך,
לשמוץ את קולך. חסר לי מישהו שיבלען קצת, שיתעצבן קצת.
אתה מחייך אלינו מהתמונות שבהדרך כ"כ צעיר וחתיק, כ"כ מבטוח,
כאיילו הרוץ לא נשע בקי, ובמבטק הצדין התמים
המצט מבויש מבקש אתה: "בחייך אמא תתחשלי, תמשיכי הלאה, אל
תציי צניין"....

ואני כחולמת משלה את עצמי אעליה מתוקה שצוד מצט תפתח
הדלת ואתה שוב תכנס ?

ואולי אתה תסכר את האמת שלא סוכרה על מה שקרה ברצעי
האימה ? רצעים שחרצו את לורלך !

ואתה כבר היית בסוף שרותך הצבאי, צוד כמה חודשים נותרו ליסיוט,
למה, למה דווקא לקראת הסוף לא שחרו עליך ולא טיפלו בך ???
כ"כ צרוב, מרטיני, חבל, אינה בנבונ, אינה הכסד לכולנו ולע להם,
אינו הפטחה שלא מומשה, החמצה עצומה !

ואתה שהיית כ"כ חכם, וידעת שלא יוכלו להציףך בגלל שרשרת
טצויות שדעו את עתידיך, ומלותיך האחרונות הכה מרות: "אני
יודע שמה לא אצא חי".

מימים שזו צקות לשמים, אבל לא היה מי שימאץ אותם.
הלב זועק בכאב נוראי שלא ספק ואילו לרצץ, אי אפשר לסלות, ואי
אפשר לעבור לסדר היום, ולצולם אי אפשר לחזור לשנת חיים
נורמלית.

אפשר רק לספר את סיפורך עצמית.
איני יכולה לחשוב עליך כצל משהו שהיה ואיננו עוד, אתה תמיד
חלק ממני לעד, אתה נמצא אתנו בכל מקום בכל דקה, הכל שונה
עכשיו ובכל זאת דומה, אתה ממשיך לחיות בתוכנו. ואני החוט
המקשר בינך לצולם.

אני הולכת לבכות לך תהיה חלק מאצלה, תשמור על הצולם
עצמית, יש דברים שאסור לראות, איבד של הצולם ילד, עם חיוך של
מלאכים, תשמור על הצולם עצמית כי אנחנו כבר לא מצליחים אבל
נורא מתדלים.

לחיות בצל הכאב

קשה עלי הכתיבה, איך אפשר לבטא ולספר על דף אחד על דמותך עצמית.

כ"כ הרבה עצמוציות, כאב, הרהורים, זיכרונות קשה להכילם על דף אחד.

כ"כ הרבה שטויות וזחוקים שאני לזכר מיידותך לבשרותך וכשאנו נכשלים עם חבריך אנו מספרים וזחוקים.

האסון הנוראי שדע את חייך, מציב על חיי כצל. השכול וכף הכרוק בו הסכו להיות חלק ממני, כי דמך לורע בדמי, כי נפסק לורמת בנפשי, זיכרונותיך בזיכרונותי.

למרות שכבר עפרו שנתיים הכאב מתחדד יותר. אני מנסה להתמודד לא להיכנע לשכול, להמשיך בשירת חיי עם תקווה, הדבר אינו קל ודורש מאמץ אין סופי.

קשה מנשוא לאבד את היקר לך מכל, קושי שלא נשאר, אני כואב את חייך שנדדו, את חיי שמתו בתאום.

אני לזכר אותך עצמית ביום ובליילה, בקומי בבקר ובלכתי לישון. תמונתך תלויה מעל שולחני בצפודה ואני נוהג להתייצץ אתך.

לספר לך דברים, כי חכמתך מורה את דרכי.

הייתי רוצה שתצא מהתמונה ולו רק לפעם אחת, לפסע דברים

אחרונים, להיכרד לתמיד.
אני לזכר את צחוקי, את רצינות פניי, את שיחות הטלפון האין
סופיות, את החדר הזא מסודר, לצולמס לא אסכח אותך ולא
אסרד ממך צד אשר אנוח לצדיק.
אני לזכר אותך בימי חול ואוצד, בערב שבת ובסצודת חג, אבא
הכסא שלך נותר יתום וחדרך נשאר מסודר.
אני יודע כי לא רצית שחייך יסתוימו כק, דברת צל זה אק לא
התכוונת באמת, אק הזרל התאכזר אלייך, כי כק זה תמיד עם
הטובים הימים והחכמים, שאותם הוא קוטל.
אמנם רחוק אתה אק קרוב מאד בלבי, פניי אחייכים מתוק
התמונות ומסוייסי את דמעותיי.
אנחנו נתבשר כל יום שחולל ואתה תישאר תמיד צעיר ויפה, לך
הזמן עצר מלכת.
אני אמשיק לראותך בדמותם של חברים הנפלאים שכ"כ צוערים
ותומכים בנו.
ובוא היום נכשם בצולמס האמת, ונצטרל שוב למסחה אחת שלמה.
יהי לזכרך ברוק.

אבא

צמית,

כזהרים, כששיחקנו יחד,
לא ידעת, שזו הכצע האחרונה.
פצרב כשזחקנו יחד,
לא ידעת, ששוב זה לא יקרה.
פוקר, כשארת להתראות,
לא ידעת, שיותר לא תחזור.
החיים מאשיכים, צוד שנה צפרה,
לא צובר יום מבלי שאני נזכר בק.
אק הזיכרונות הולכים ומטשטים,
ואת מקומם תופסים הצעצועים.
אכילו בחלומות אנחנו כבר כאצט ולא נכשטים.
ההתמודדות עם הרצשות זו משימה קשה.
רצשות האורכיםים מצצר, צצב, כחד ושמה.
רצשות אלו מסמלים אותך,
והם תמיד יהיו חלק ממני, חלק שלי.
לכצמים אני מרשים אותך,
כרוח קרה, שצמרמורת כסובי מצפירה.
אני חש בק מתפונן, צוסה, רוצה להשיג משהו, אק נרתצ.
אני מרשים שאתה יודצ,

אני מרשים שאתה רואה,
ונה צוּר לִי לַהֲתַצֵּאת עִם הַכֹּאֵב הַמִּתְחַבֵּא.
קֶשֶׁה לִי לִכְתּוֹב כִּי־צַד אֲנִי מֵרֵשִׁים,
קֶשֶׁה לִי לִבְטֹא אֶת מֵה שֶׁבָּלָב.
לֶךְ שְׂצוֹן הַחַיִּים הַכְּסִיף לַתְּקַתֵּק, אֶךְ אַתָּה מֵמַשִּׁיךְ לַחַיּוֹת
דְּרָכַי, אִיתִי, בְּלִבִּי וּבִמְחַשְׁבוֹתַי.
אַתָּה חוֹוֶה אֶת אוֹתָם דְּבָרִים שֶׁאֲנִי חוֹוֶה.
אַתָּה מֵרֵשִׁים מֵה שֶׁאֲנִי מֵרֵשִׁים.
אַתָּה חָלַק מֵאֲנִי, כִּמוֹ שֶׁאֲנִי הֵייתִי חָלַק מֵאַךְ.
בִּאֲמֻצוֹתַי אוֹלִי תִסְכִּיךְ לַצִּוּוֹת דְּבָרִים שֶׁלֹּא צִוִּית בְּחַיִּים
שֶׁלֶךְ, שֶׁנִּקְטְצוּ טְרַם עַתָּה, כִּשֶׁהֲאֻרָל הַחֲלִיט לַהֲתַאכְזֵר אֵלַיִךְ.
סְצִימוֹת לֶבֶךְ שְׂזוֹרוֹת בְּסְצִימוֹת לִבִּי, אֶךְ בְּכֹל זֹאת
לֵה צְדִיין לֹא אַתָּה לֵה אֲנִי.
הַחֲלַל הַרִיק שֶׁהֵאֲרַת מִתְמַלֵּא לֹאט בְּדְבָרִים אַחֲרִים, אֶךְ
תֵּמִיד יִהְיֶה מִקּוֹם חֶסֶד שֶׁמֹּוֹר רַק לֶךְ.
הַנִּטֵּל שֶׁהֵאֲרַת צֵלִי, הַמְצַמֵּסָה, הַיֹּצֵר שֶׁל חַיִּים שֶׁהֵתְנָה - הֵם
כִּמוֹ כְּסִי הַאֲטָה בְּדֶרֶךְ מֵהִירָה.

אני רוצה לזרום עם התנועה, לצבור אהר, להמשיך
קדימה, אך ישנם אותם כסי האטה שמחייבים אותי להאט
להציף מבט אחורה, לחשוב מה אתה היית עושה, מה אתה
חושב, כיצד לה יסביע על הסביבה.
כמה אני רוצה, שתחזור רק לראש קט, כדי שנוכל להיכרר
כמו שצריך עד שניכנס שוב, מתישהו, היכנסהו ואל שוב נהיה
יחד, אך לא כמו עכשיו כי אם לחוד.

צמית, רציתי רק שתדע,
אני תמיד אזכור אותך
אני תמיד אוהב אותך.





לבכות לך / אביב גפן

אני הולך לבכות לך תהיה חזק למעלה
געגועי כמו דלתות שנפתחות בלילה
לנצח אחי אזכור אותך תמיד
ונפגש בסוף אתה יודע
ויש לי חברים אבל גם הם כבים
אל מול אורך המשגע

כשעצובים הולכים לים לכן הים מלוח
וזה עצוב כשלהחזיר ציוד אפשר - לא געגוע
לנצח אחי אזכור אותך תמיד
ונפגש בסוף אתה יודע
ויש לי חברים אבל גם הם כבים
אל מול אורך המשגע
וכמו הגלים אנחנו מתנפצים אל המזח
אל החיים
וכמו הגלים אנחנו מתנפצים אל המזח
אל החיים

לנצח אחי אזכור אותך תמיד
ונפגש בסוף אתה יודע
ויש לי חברים אבל גם הם כבים
אל מול אורך המשגע
וכמו הגלים אנחנו מתנפצים אל המזח
אל החיים
וכמו הגלים אנחנו מתנפצים אל המזח
אל החיים
אני הולך לבכות לך תהיה חזק למעלה

לזכר אותך
מן זרוא



עמית

בן יונת וחיים. נולד ביום ה' בכסלו תשל"ה (19/11/74) בהרצליה. עמית החל לימודיו בבית - הספר היסודי "ויצמן" בהרצליה, המשיכם בחטיבת הביניים "שמואל הנגיד", וסיימם בבית - הספר התיכון "אורט הרצליה", במגמת מחשבים.

תינוק מקסים, תמיד חייך, מגיל ינקות היה תינוק סקרן שדרש שיעסיקו אותו יום וליל. מפותח מאד פיזית ושכלית, תמיד מעל הממוצע לגילו. בילדותו השתתף בחוגים לנוער שוחר מדע באוניברסיטת תל - אביב. הוא היה תלמיד מצטיין שידע המון. בלי השקעה, כל מה שידע בא מהקשבה בכיתה וזיכרון מעולה, אפילו לבחינות הבגרות כמעט ולא התכונן, וידע המון משמיעה. מגיל צעיר מאד אהב ספרים, וקרא המון. בתקופת בית - הספר היסודי היה חבר בתנועת הנוער "העובד והלומד" בהרצליה.

הוא עסק בפעילות ספורטיבית והתעמל בחדר כושר. לפני גיוסו לצה"ל עבד מספר חודשים בחברה עם אביו ותכנן לטייל בארצות הברית לאחר השירות הצבאי ולפני תחילת לימודיו באוניברסיטה.

במחצית ינואר 1993 גויס עמית לצה"ל והצטרף לחיל - המודיעין. לאחר הטירונות ולאחר שהשתלם בקורס מפעילי מחשב הוצב ליחידת החיל בתפקיד מפעיל מחשב. עמית אהב את השירות הצבאי, אהב את חבריו למדור ביחידה ואהב מאד את רות חברתו, ששירתה איתו. הוא השתלם בצבא בכמה קורסים, וחשב להמשיך בלימודי הנדסת מחשבים.

נותרו לו חודשים ספורים לסיום שירותו הסדיר, אך הוא לא זכה להגשים את שתכנן. ביום ט' באייר תשנ"ה (9/5/95), עת שהה בבסיסו קיבל עמית התקף חריף של אסטמה. הוא הועבר לטיפול במרפאת הבסיס, טיפול שלא מנע את מותו. עמית הובא למנוחת - עולמים בבית - העלמין הצבאי בהרצליה. בן עשרים היה בנפלו. השאיר אחריו הורים

ואח - חן. עמית הועלה לדרגת סמל ראשון לאחר נפילתו.
במכתב ניחומים למשפחה שכולה, כתב הרמטכ"ל: "עמית תואר ע"י מפקדיו כחייל
שהתבלט באופיו השקט והצנוע תוך שהוא מבצע את תפקידו באחריות רבה וברמה
מקצועית גבוהה. הוא היה אהוד על כל הסובבים אותו, חיילים ומפקדים כאחד".
הוסיף וכתב מפקדו: "עמית שירת ביחידה מעל שנתיים. בתקופה זו בלט בתכונותיו
הטובות ובמידותיו הנאות. היכרותי עם עמית במשך שירותו הייתה אישית וקרובה, לא
אחת פניתי אליו ישירות לביצוע עבודות מורכבות אשר ביצע אותן בתוספת עיצה טובה
לשיפור ושינוי. מצאתי בעמית אדם שאפיינו אותו בעיקר השקט והצניעות. הוא היה
אהוב ומקובל על חבריו ומפקדיו, גילה יוזמה, מקצועיות ואכפתיות בתפקידו".
הוריו תרמו מכשיר כושר ליחידתו לזכרו ולהנצחת שמו.
מתוך דברים שנכתבו לזכרו: "לעמית, שהלכת לבלי שוב/ לעמית שלנו, החביב והאהוב/
לבן, לאח, לחבר ולידיד/ לך עמית, ללא עתיד/ היית חבר, היית ידיד/אך, מעל הכל
היית עמית".

